

Vrijdag

‘Kijk eens naar de lucht,’ riep Måns naar zijn collega’s. ‘Kunnen we niet beter terugroeien?’ Ze waren de kade gepasseerd waar de Koster-veerboot aanmeerde en peddelden langs de lange steiger, die er eind september eenzaam en verlaten bij lag.

De kano van Bente lag drie meter voor de zijne. ‘Ja, je hebt waarschijnlijk gelijk,’ riep ze terug. ‘Volg mij maar. Het is hier lastig om naar de kant te peddelen.’ Met snelle, efficiënte slagen peddelde ze naar de andere twee toe. Ze wees met haar peddel. ‘Gewoon die bocht om.’

Die vrouw zou een Olympische finale kunnen peddelen zonder moe te worden, dacht Måns en hij wierp een blik op de engte tussen de eilanden. Hij was eigenlijk niet bang voor de wolken die zich opstapelden, hopelijk zouden ze gewoon overtrekken. Zo gebeurde het altijd aan de kust, het was niet de eerste keer dat hij op de Koster-eilanden was. Maar hij was een beetje klaar met al die buitenactiviteiten. Natuurlijk waren de zeelucht en de pittoreske boothuisjes fantastisch, en kanoën was absoluut een leuk idee, maar niet heel Sydkoster rond als je ook met een drankje even tot rust kon komen tussen de werkuren van de conferentie door.

Nu had hij Meja vlak voor zich en kreeg hij weer kracht in zijn armen. Hij gleed naast haar en pakte haar kano beet om heel dicht bij haar te kunnen komen.

‘We hebben hier toch wel genoeg van?’ fluisterde hij.

Haar glimlach. Mijn god, haar glimlach.

‘Kom mee,’ zei hij resoluut, en even later waren zowel Meja als hij langs Bente en Svein gepeddeld. Met vastberaden bewegingen wees hij de weg tussen de boothuisjes door. Hij negeerde Bentes schrille stem die riep: ‘Ik zei toch dat we nog verder rechtdoor moesten.’ Hij wilde zo snel mogelijk naar het hotel.

Hij stapte behendig uit de kano en hielp Meja. ‘Ik neem jouw kano ook mee,’ zei hij. ‘Ga alvast maar.’ Hij draaide zich om en zag dat Bente en Svein ook op weg waren naar de kant.

‘Måns, er ligt...’ hoorde hij Meja zeggen. Toen gilde ze. Hij zou die gil van totale paniek nooit meer vergeten. Eerst begreep hij het niet, maar toen...

Hij liet de kano los en rende naar haar toe. Het lichaam lag op de grond, tussen de stenen. Een man. Zijn hoofd lag in een onnatuurlijke hoek, zijn kaak zag er scheef uit, een touw zat strak om zijn nek. Måns sloeg zijn armen om Meja heen, en hij draaide zich zo om dat ze de dode niet meer zag.

‘Verdomme, Måns,’ schreeuwde Svein toen hij kwam aanrennen. ‘Laat Meja los en help me kijken of hij nog leeft.’ Hij knielde naast het lichaam.

‘En? Leeft hij nog?’ vroeg Måns zonder ook maar een millimeter te bewegen. Meja snikte luid tegen zijn borst.

Svein stond op en ging naast Bente staan.

‘Nee, hij leeft niet meer. Kijk maar naar zijn ogen.’

Måns had daar absoluut geen zin in. Hij had al genoeg gezien. Gatver.

Svein belde 112, terwijl de andere drie een eindje van het lichaam vandaan gingen staan.

‘Ze vroegen ons hier te wachten,’ zei Svein. ‘We mogen niets aanraken. Er is blijkbaar een politieagent op Nordkoster die ze zo snel mogelijk proberen te bereiken.’

‘We kunnen hier toch niet blijven staan, we vernikkelen hier,’ zei Bente.

Meja schudde in Måns’ armen, maar het was moeilijk te zeggen of dat door de schok kwam of door de kou.

‘Meja?’ zei hij. ‘Heb je het koud? Als ze de politieagent kunnen bereiken, zal hij hier vast snel zijn.’

Het duurde niet lang om van het kleinere noordelijke eiland naar het zuidelijke eiland te komen. Er voer een kleine veerboot over de zeestraat en de meeste vaste bewoners hadden bakbrommers waarmee ze zich snel van het ene eiland naar het andere konden verplaatsen. Måns verwachtte dat het hooguit twintig minuten zou duren voordat de politieagent zou arriveren. Als ze hem konden bereiken tenminste.

‘Als we in de volgende baai aan land waren gegaan, zoals ik zei, hadden we dit niet hoeven meemaken,’ zei Bente.

‘Hou op, Bente,’ zei Svein scherp.

‘Vind je me egoïstisch?’

‘Ja. Het was toch goed dat we die arme man hebben gevonden?’

‘Ja, maar wij zijn makelaars, geen verpleegkundigen,’ zei ze.

De vier trokken zich nog verder terug op het land, schuilden achter het boothuisje, en even dacht Måns dat Bente het bij de opmerking van Svein zou laten. Maar dat kon ze natuurlijk niet.

‘Als je niet tevreden bent met mijn leiderschap, zeg het dan gewoon. Ik ben die speldenprikken van je behoorlijk zat.’

Ze zou zich niet terugtrekken en nooit opgeven, dacht Måns. Daarom was zij succesvol en Svein niet.

‘Alsjeblieft geen ruzie nu,’ zei Måns. ‘Ik kan dat gekibbel van

jullie twee nu niet aan. Wat is dit nou, we staan hier verdomme bij een lijk. Toon eens wat respect.'

Meja maakte zich los uit zijn armen. 'Ik hoop dat je gelijk hebt dat die politieagent snel komt,' zei ze. 'We moeten naar binnen, even opwarmen. We zijn waarschijnlijk allemaal in shock.'

'Hebben jullie 112 gebeld?' riep een jongeman die een paar meter verderop op de steiger verscheen.

'Ja, en niemand mag dichterbij komen, dus blijf daar staan,' zei Svein. 'Er komt zo een politieagent. Iemand die blijkbaar op het eiland woont.'

'Dat is Vega Varg,' zei de jongeman. 'Ze woont op Nordkoster.' Hij begon te friemelen met zijn telefoon terwijl hij naar het levenloze lichaam staarde.

'Komen jullie uit Noorwegen?' riep hij.

'Ja,' riep Svein terug.

Måns en zijn drie collega's waren op de bekende eilanden voor Strömstad omdat ze even weg wilden uit Oslo. Vanaf het kantoor was het slechts anderhalf uur rijden naar Strömstad en na nog een uur met de Koster-veerboot was je aan de scherenkust. De eilanden waren enorm populair, maar nu in september waren de typische gasten mensen zoals zij, conferentiegasten in het hotel in Ekenäs op Sydkoster. Ze waren niet de enigen die met een kano op pad waren die dag, maar wel de enigen die deze kleine baai waren binnengepeddeld.

Tot nu toe hadden ze rustige gesprekken gevoerd in de vergaderruimte. Bente en Svein kregen steeds vaker ruzie op kantoor en Måns en Meja werden daar ongewild in meegetrokken. Hier zouden ze werken aan teambuilding, een hechte groep worden die voor elkaar opkwam. Måns begreep Bentes irritatie, want ze moest veel te vaak de markt voor bedrijfsvastgoed voor haar rekening nemen waar Svein niet succesvol was. Haar beschuldigen van egoïsme was een simplificatie die Måns niet

leuk vond. Hij zou haar eerder efficiënt noemen. Rationeel. Een doener en perfectionist die op het punt stond om zichzelf uit te putten. Het was vanzelfsprekend dat Bente de baan als manager bij het makelaarskantoor aangeboden had gekregen, ook al werkte Svein er al veel langer. Svein was lui en deed alles op het laatste moment, en als er iets misging, nam hij daar nooit de verantwoordelijkheid voor.

De regen kwam eerst in kleine druppels en Måns keek omhoog. Eén blik naar de lucht was genoeg. Het was een kwestie van minuten voordat het onweer boven hen zou losbarsten.

‘Je hebt gelijk, Meja,’ zei hij. ‘We moeten zo snel mogelijk naar binnen.’

Svein bleef maar kijken naar de dode man op het strand. ‘Arme kerel, hij is vast vermoord?’

‘Bah, zeg dat niet,’ zei Meja. Ze stond nog steeds met haar rug naar het lichaam toe, en dat was maar goed ook. Het was een afschuwelijk gezicht. Die scheve kaak zou Måns nog lang in zijn nachtmerries achtervolgen.

Dit was niet echt wat ze voor ogen hadden gehad met deze conferentie. Måns vond zijn werk leuk en was succesvol op de particuliere markt in het centrum van Oslo. Hij zat stevig in zijn stoel. Dat had hij al vaak te horen gekregen, voor het laatst van Bente, die gistermiddag zijn werk had geprezen. Hij hield van complimenten, maar dat was niet de reden waarom hij naar de conferentie had gewild. Hij wilde tijd doorbrengen met Meja. Ver weg van haar man.

Op de steiger verzamelden zich steeds meer mensen. De jongeman had natuurlijk het eiland op de hoogte gebracht dat hier een dode man lag. Ze keken allemaal naar het kleine groepje alsof het iets met de dood van de man te maken had.

Bente rilde een beetje. ‘Als die politieagent nu maar snel kwam. Je bent niet de enige die het koud heeft, Meja.’

‘Ik heet Vega Varg, ben politiechef en tweeënzestig jaar oud. Ik heb drie kinderen, twee volwassen zonen die ook politieagent zijn en een bijna volwassen dochter die bij de plaatselijke v v v werkt.’

‘Mag je politieagent zijn als je zo oud bent als jij?’

Zestig paar kindergen staarden haar aan. Ze waren niet erg onder de indruk. Dit was niet hoe de kinderen zich politieagenten voorstelden. Toch nam ze vrijwillig de taak op zich om langs scholen te gaan en de autoriteiten te vertegenwoordigen. Meestal namen de kinderen haar pas serieus wanneer ze de politieauto zagen en erin mochten zitten.

‘Ja hoor,’ zei Vega, die wist dat als een van haar zonen hier voor de leerlingen had gestaan, hij meteen het respect zou hebben gekregen. Maar ze vond het belangrijk om te laten zien dat ook een oudere, wat hoekige en onhandige vrouw als politieagent kon werken. Er waren nog steeds te veel vooroordelen.

‘Ik ken iemand die is neergeschoten,’ zei een leerling. Zijn ogen glinsterden van opwindning omdat hij iets spannends te vertellen had. ‘In Stockholm. Tenminste, mijn moeder kende hem.’

‘Dat klinkt vreselijk,’ zei Vega.

Een meisje zwaaide met haar hand. ‘En ik ken iemand die in de gevangenis zit. Maar zij gebruikte drugs.’

Daar kwam het. Elke dag was er wel iets dat Vega herinnerde aan de slechte band die ze tegenwoordig met haar dochter had, en het woord ‘drugs’ volstond om zich zorgen te maken over Moa. Het was het ergst wanneer haar dochter, zoals nu, helemaal niets van zich liet horen. Niet omdat ze dacht dat Moa drugs gebruikte, maar helemaal zeker kon ze er natuurlijk niet van zijn. Haar werk had haar veel geleerd over mensen en hoe goed ze dingen konden verbergen, vooral als ze daarvoor ter verantwoording konden worden geroepen. Aan de andere kant maakte haar werk haar natuurlijk ook extra waakzaam, ze was doodsbang dat haar dochter met de verkeerde mensen in aanraking zou komen. Moa had altijd mensen om zich heen verzameld die haar op de een of andere manier nodig hadden. Van de vriendin die thuis geen rust had om haar huiswerk te maken tot de oude man Albin, die dronken en verdrietig op het plein had gezeten en voor wie Moa van haar zakgeld een hotdog had gekocht. Haar dochter was een gemakkelijke prooi voor iemand die misbruik van haar wilde maken.

Vega sloeg de lunchuitnodiging van de leerlingen af, ze zou met haar zonen Hugo en Linus op Laholmen eten voordat ze naar haar zomerhuisje op Koster zou gaan. Ze had Moa niet kunnen bereiken en dacht niet dat haar dochter zou terugbellen, dus stuurde ze een sms dat ze van harte welkom was om met hen te komen eten, of om tijdens Vega’s vrije weekend naar Koster te komen.

Ze was de eerste en koos een tafel met uitzicht op de baai van Strömstad. Ze hadden afgesproken om vroeg te eten, om half-twaalf, omdat ze met de veerboot of met haar eigen boot naar het eiland wilde gaan, maar ze wilde ook genoeg tijd hebben

om te vragen hoe het met haar zonen ging. Het was niet eenvoudig om een lunch met beiden tegelijk te regelen. Omdat ze broers waren, mochten ze niet in hetzelfde team werken en het kwam zelden voor dat haar jongens tegelijk vrij waren, maar af en toe lukte het toch.

Daar kwamen ze aanlopen, lang en statig, net als hun vader. Ze zwaaide. 'Ik heb jullie zusje ook uitgenodigd, maar ik kon haar zoals gewoonlijk niet bereiken. Aangezien ze je oude eenkamerappartement huurt, weet jij misschien meer,' zei ze tegen Hugo toen ze zich van het buffet hadden bediend en terug waren bij hun tafel. Ze schaamde zich een beetje dat ze het aan haar zonen moest vragen, dat was eigenlijk het laatste wat ze wilde.

'Nee,' zei hij. 'Maar ze is negentien, ze heeft waarschijnlijk behoefte om zich los te maken van jou,' zei hij. 'Dat heb ik toch ook gedaan?'

'Jij hebt dat niet gedaan. Jij ook niet, Linus. Jullie zijn door jullie tienerjaren gegleden zonder ook maar één keer afstand te nemen. Dit is nieuw voor mij.'

Vega stopte een stukje gebakken aardappel in haar mond, ze had inmiddels enorme honger. Vanavond op Koster zou ze een pizza in de magnetron opwarmen, een biertje drinken en met haar benen op de bank voor de tv gaan zitten. Een lang weekend waar ze naar uitgekeken had. Jammer genoeg zou het weer waarschijnlijk slecht zijn, maar ze zou het ermee doen.

Ze keek naar haar zonen die tegenover haar zaten. Ze leken ontzettend veel op elkaar. Van achteren gezien haalde ze ze soms door elkaar. Groot, gemillimeterd kapsel, afgetrainde lichamen, en nog steeds de beste vrienden. Ze spraken af en gingen padellen of hardlopen, maar of ze ook diepgaande gesprekken voerden, wist Vega niet. Er was waarschijnlijk niemand in de familie, behalve misschien haar zus Malin, geïnteresseerd in

innerlijke zaken. De zonen hadden al vroeg moeten leren om niet te lang bij dingen stil te staan, en Vega was waarschijnlijk niet veel anders. Geen van hen was bijzonder goed in het praten over gevoelens.

Hugo en zijn vrouw Daria waren net terug van een vakantie met Daria's ouders in Italië. Hij had nog steeds een zongebruinde huid. Dat had hij ook van zijn vader. Vega had weliswaar een verweerd gezicht, maar haar lichaam werd vooral rood wanneer ze lag te zonnebaden. Dus vermeed ze dat helemaal. Voor zover ze wist, hadden Hugo en Daria het erg goed samen. Ze waren open over hun kinderwens. Hij zou zo'n fijne vader worden. En Daria een even goede moeder. Vega was erg gesteld op haar schoondochter en ook op haar ouders, die eveneens in Strömstad woonden. En dat was maar goed ook, want het was de vraag of Vega wel tijd zou hebben om op kleinkinderen te passen. In de zomer misschien. Op Koster. Nadat ze met pensioen was gegaan.

Linus was nog steeds vrijgezel, genoot van het leven en was gewoon een vrolijke jongen. Hij hield van het rijden in een politieauto en het nauw samenwerken met een collega, en in tegenstelling tot zijn broer streefde hij mogelijk naar een functie als teamleider, maar hij wilde beslist in uniform blijven werken.

Vega maakte zich nooit zorgen om haar zonen. Haar dochter daarentegen was haar achilleshiel. Ze had altijd het gevoel dat ze tekortschoot.

Toen ze klaar waren met eten en op het punt stonden om afscheid te nemen, zei Linus: 'Je bent toegeeflijker met Moa dan je met ons was.'

'Hoezo, toegeeflijk?' zei Vega. 'Ze is een wervelwind, in tegenstelling tot jullie twee, die bleven staan waar je jullie neerzette. En nu kan ik niet meer in de gaten houden of ze in de problemen komt.'

‘Hoelang ben je van plan om dat nog te doen?’ zei Hugo. ‘Tot ze vijftig is?’

‘Ik weet niet of dat genoeg is,’ zei Vega.

‘Hugo heeft gelijk, mam. Laat haar los. Dan komt ze vanzelf terug,’ zei Linus.

‘Denk je?’

Hij grijnsde. ‘Ik heb het ergens gelezen, weet je, gepost door zo’n slimmerik die ineens in je feed opduikt.’

‘Het is duidelijk dat ik “feeds” met wijsheden mis,’ zei Vega en ze keek teder naar haar jongste. ‘Maar bedankt, lieverd. Ik zal het loslaten. Je hebt natuurlijk gelijk. Nog één vraag,’ zei ze. ‘Komen jullie zoals altijd naar ons herfstweekend?’

‘Ja, natuurlijk, dat is traditie. Slecht eten, belachelijke spelletjes en werken in de tuin.’

‘Bedankt,’ zei Vega.

Toen ze de lift nam van het restaurant naar de begane grond, was ze dankbaar en blij met de fijne relatie die Linus en Hugo hadden, iets wat ze echt niet als vanzelfsprekend beschouwde.

Ze was net te laat voor de veerboot die ze van de kade zag vertrekken, de tijd was voorbijgevlogen. Dan zat er niets anders op dan haar eigen boot te nemen. Dat was prima, dan kon ze rustig nadenken zonder gestoord te worden door andere passagiers. Op weg naar de haven bleef ze even staan. Zou ze hier boodschappen doen of met de bakbrommer naar Sydkoster gaan? Ik doe boodschappen op Koster, besloot ze. Bij de Ica-winkel in Strömstad zou ze in de rij moeten staan met een heleboel Noren, en dat zou haar te veel tijd kosten. Ze wilde weg.

Terwijl ze langzaam de jachthaven uit voer, daalde haar hartslag zoals altijd. Haar gedachten waren weer bij haar dochter, maar ze had het gevoel dat ze er nu beter mee om kon gaan.

Het was moeilijk uit te leggen hoe het repetitieve gebonk van de motor haar ademhaling regelde. De houten boot, een *snipa*, was van haar vader geweest en hoorde bij het huis toen ze het van hem kocht. Oké, misschien moest ze een modernere boot kopen, maar er was niets mis met deze, ze gaf hem elke winter een onderhoudsbeurt en het was niet zo dat ze hem gebruikte om in te slapen. Ze had hem alleen nodig als vervoermiddel.

Soms vroeg ze zich af welk advies haar vader zou hebben gegeven over Moa. Hij had zelf moeite gehad om zijn rol als ouder los te laten en tot aan zijn dood was hij haar en Malins steun en toeverlaat geweest. ‘Je wilt je kinderen natuurlijk koste wat kost beschermen,’ zei hij altijd.

De jongens waren zoveel gemakkelijker geweest. Hugo voelde zich weliswaar te verantwoordelijk voor Linus, maar welke grote broer deed dat niet? Ze waren altijd heel hecht geweest en hadden helemaal geen begeleiding van hun moeder nodig, zoals Moa. Toen ze de kans kreeg om het eenkamerappartement van haar broer over te nemen, was ze natuurlijk dolgelukkig. Maar Vega kon er niet echt blij mee zijn, ze vond het te vroeg. Haar zonen hadden het mis. Ze had geen moeite om de controle uit handen te geven, het was het gevoel dat ze die zou verliezen dat zo vreselijk was.

Ze trok de rits van haar jas dicht en gaf gas. Ze kwam niet boven de tien knopen, maar dat was genoeg om het koud te krijgen. Het slechte weer zou pas vanavond komen, maar de wind was duidelijk al gedraaid.

Haar dochter was dolgelukkig geweest toen ze verhuisde, ze had Vega, die haar hielp met de tassen het eenkamerappartement binnen te dragen, zelfs een knuffel gegeven. Een nieuwe ketting glinsterde in het kuiltje van haar hals. ‘Moa’ stond er in sierlijke letters.

‘Mooi,’ had Vega gezegd, en ze had ervoor opgepast dat ze er

geen vraag over stelde. Van het kleinste ding kon haar dochter chagrijnig worden.

Negen dagen later had Vega slechts op een van haar vele sms'jes antwoord gekregen. En toen had ze de tactiek gebruikt die altijd werkte. Wat anderen waarschijnlijk manipulatie zouden noemen, maar wat Vega verdedigde met het argument dat haar dochter toch moest eten.

Heb je geld nodig?

De puntjes begonnen meteen te springen.

O, bedankt.

Vega slaakte een zucht van verlichting.

Hoeveel?

Het antwoord kwam onmiddellijk.

500?

Oké, ik maak het over.

Twee uur later: *Bedankt, je bent geweldig. Bedankt.*

'Ze wordt weer een normaal mens wanneer haar tienerjaren voorbij zijn,' zei Vega's zusje Malin altijd. Ze hoopte echt dat dat klopte. Moa was negentien, had net eindexamen gedaan, dus nog even volhouden.

Het was gelukkig niet ver meer naar het eiland want ze had hoofdpijn. Zo wist ze dat er een lagedrukgebied aankwam, en ergens ten zuiden van de Koster-eilanden kreeg ze de vage hoofdpijn die ze zo goed kende. Er was een lichte zeegang, maar daar trok ze zich zelden iets van aan. De boot ploegde veilig en zeker door de golven.

Ze stuurde behendig naar haar plek bij de steiger en terwijl ze de stootkussens uitgooide, vroeg ze zich af of ze paracetamol in het zomerhuisje had. Ja, toch? Anders moest ze maar hopen dat Ica het had.

Het touw was glad als een aal in haar handen, maar al gauw was het vastgemaakt aan de achtersteven. Een dubbele halve

slag en de boot lag op zijn plaats.

Ze wierp een blik op de huizen vlak boven haar. Dat van Sivtorende hoog boven de andere uit, dankzij de toren. Vlak daarachter stond het huis van Vega, dat al generaties in de familie was. Haar vader had de visserstraditie doorbroken door politieagent te worden en nu was de familie Varg daardoor een van de bekendste in Strömstad.

Terwijl ze over het grindpad van de haven naar haar paradijsje liep, kwam ze geen mens tegen. In deze tijd van het jaar stonden de meeste van de mooie kleine huisjes er leeg en donker bij. De restaurants waren gesloten, er waren geen winkels, alles was dichtgetimmerd. De eilandbewoners wisten dat dit soort voorzieningen er enkel en alleen voor tijdelijke bezoekers was. Als je dat niet leuk vond of er niet tegen kon dat alles zo ver weg was, kon je maar beter in de stad blijven. Op het eiland was het af en toe bijna griezelig, vaak winderig en ijskoud. Als de stroom uitviel, kon het al snel claustrofobisch aanvoelen. Maar ondanks dat Vega hier niet het hele jaar door woonde, rekende ze zichzelf tot de honderd eilandbewoners die ervan hielden om zo donker en afgelegen op Nordkoster te wonen. Ze bracht elke vrije minuut op het eiland door.

‘Westenwind, draaiend naar het noorden, in de loop van de middag toenemend tot harde wind. In de nacht windstoten.’

Vega zette de transistorradio zachter en verwijderde een verwelkte knop uit de geranium die maar bleef bloeien ook al was het eind september. Ze moest naar Sydkoster om boodschappen te doen voordat het weer slechter werd. Waren dat al regendruppels die ze buiten zag? Misschien kon ze beter meteen gaan, voordat het echt hard ging waaien. Ze opende de vriezer, schreef een paar dingen op die ze nodig had en vulde vervolgens de waterkoker. Voor een kopje oploskoffie was altijd tijd.

Ze stelde zich voor dat het over een paar jaar zo zou zijn, wanneer ze met pensioen ging. Het weer zou haar leven bepalen, in plaats van inbrekers en verdwaalde Noorse kinderen, wier ouders in de rij stonden bij de staatsslijterij en meer aandacht hadden voor rode wijn en goedkoop bier dan voor hun kinderen. Op sommige dagen verlangde ze naar die tijd. Wanneer het werk te veel draaide om fietsendiefstallen, had ze het gehad met het politiewerk en wist ze dat ze zodra ze haar politielegitimatie inleverde, fulltime naar Nordkoster zou verhuizen. Tegelijkertijd, wanneer er een veeleisende zaak op haar bureau belandde, voelde ze dat ze nog helemaal niet klaar was met haar werk. Dan wilde ze voor altijd doorgaan. Een pedofiel opsluiten, een vrouw redden van een gewelddadige echtgenoot of een bende oprollen die zich bezighield met financiële uitbuiting, oplichting van ouderen, dat waren zaken die haar een ongelooflijke voldoening gaven. En eigenlijk zou ze dankbaar moeten zijn dat het niet vaker gebeurde dan nu het geval was. Strömstad was een slaperig stadje, en dat was maar goed ook.

Ze werkte al vijfendertig jaar bij de politie. Een paar keer was ze uitgeleend aan een ander district, maar over het algemeen bleef ze trouw aan haar geboortestad. Net als haar zonen. Ze hadden zelfs hun aspirant-opleiding hier gevolgd. Beiden werkten in verschillende teams, maar ze wist natuurlijk dat Hugo rechercheur wilde worden. Hij zou zeker in Strömstad blijven, waar hij zijn gezin had, en daar was Vega alleen maar dankbaar voor. Haar eigen vader was jarenlang haar leidinggevende geweest, en dat had uitstekend gewerkt, maar de politie was nu niet meer op dezelfde manier georganiseerd als toen, dus Hugo moest braaf op zijn beurt wachten.

Met een kop koffie in haar hand liep ze door de woonkamer en zuchtte ze de stress van zich af. Ze schikte een kussen, verplaatste een kandelaar terwijl ze van de hete koffie nipte.

Windstoten, dat klonk onheilspellend, dacht ze, en ze probeerde te bedenken of ze dingen in de tuin had staan die ze moest vastzetten voordat het hard zou gaan waaien. Maar ze had waarschijnlijk alles in de houtschuur gezet toen ze hier voor het laatst was geweest. Dat was vlak na Moa's verhuizing, en Vega had appels geplukt waar ze moes van had gekookt, om maar niet te hoeven denken aan hoe leeg het appartement in de stad nu was geworden. De vriezer zat vol met alle potten appelmoes, maar een paar pizza's zou ze er vast nog wel bij kunnen proppen.

Ze gooide de rest van de koffie weg in de gootsteen, opende het raam erboven en veegde een paar dode vliegen weg. Het was tijd om de kozijnen van alle ramen opnieuw te verven, maar dat moest wachten tot de zomer, dacht ze terwijl ze uitkeek over haar tuin. Ze hoorde het ruisen van de zee en rook de geur van zout en zeewier. In het huis naast haar zag ze het silhouet van Siv boven in de toren. Alles is normaal, dacht ze tevreden en ze rilde even voordat ze het raam sloot en naar de hal liep om naar de lucht te kijken en het weer in te schatten.

Het graniet onder het afdakje boven de voordeur was bespikkeld met regendruppels die daar waren terechtgekomen. Ze keek omhoog. De lucht was in de korte tijd dat ze hier was behoorlijk donker geworden. Ze zou een zuidwester en een regenjas nodig hebben. En rubberen laarzen. Liever te veel regenkleding dan te weinig, en ze had hier genoeg om uit te kiezen. De hal was vol. Niets was nieuw. Wat hier hing, was al generaties lang in gebruik. De laarzen stonden keurig naast elkaar, van maat 23 tot maat 46, de schoenmaat van haar vader.

Ze zette haar zuidwester op haar kortgeknipte, nog steeds bruine en dikke haar en wilde net het huis verlaten toen de telefoon op het aanrecht ging. Ze bleef staan, liet hem drie keer overgaan, stapte toen naar buiten en deed de deur zorgvuldig

achter zich dicht. Afsluiten, daar deed ze niet aan. Het was wel eens voorgekomen dat ze de deur wijd open had laten staan om te luchten en dat er zowel katten als muizen binnen waren gekomen, maar mensen zouden nooit op het idee komen om naar binnen te gaan als ze niet thuis was.

Het was haar werk dat belde. Het was altijd haar werk. Maar nu was ze vrij. Soms belden ze haar automatisch. Dat gebeurde nu eenmaal als je er al zo lang werkte als zij. Je hoorde gewoon bij de inventaris van de politie. Haar familie stuurde sms'jes. Alleen Leopold, haar beste vriend die in Oslo woonde, belde om even bij te praten. Iedereen wist dat dat absoluut haar zwakste punt was. Haar sterkste punt was om etentjes te organiseren, om iedereen rond de eettafel te verzamelen. Ze vond het heerlijk om de kinderen, hun partners en haar zus over de vloer te hebben voor het avondeten. Niet omdat ze kon koken, want dat kon ze absoluut niet, maar om hun stemmen te horen en met eigen ogen te zien dat het goed met hen ging.

Iemand anders zou zich misschien eenzaam hebben gevoeld zonder partner, maar Vega niet. Ze woonde nu weliswaar alleen, nu de kinderen het huis uit waren, maar ze had Leopold, haar zus en collega's waar ze close mee was. Ze was absoluut niet eenzaam.

Ze zou Leopold eens moeten uitnodigen op Koster, het was al veel te lang geleden dat ze elkaar hadden gezien. Als rechercheur bij de politie van Oslo had hij het druk, en ook al hadden ze vaak contact, dat was toch iets anders dan wanneer je elkaar in het echt zag en samen een fles wijn opdronk, dan kwam je op een andere manier tot rust. Aan gespreksonderwerpen geen gebrek. Hun lange gemeenschappelijke geschiedenis, de zaken waaraan ze hadden gewerkt en de moeilijkheden die ze samen hadden doorstaan, vormden een solide basis. Maar geen van beiden had nog zin om in het verleden te blijven hangen. Ze

hadden allebei de leeftijd bereikt waarop het hoog tijd was om het beste te maken van het heden en de toekomst.

Ze had maar weinig vriendinnen en soms miste ze dat. Maar Vega wilde over belangrijke dingen praten en vrouwen leken het liefst over hun mannen te praten. Onbegrijpelijk. Waren mannen echt zo interessant dat je altijd hun naam vóór je eigen naam moest noemen? Het was altijd 'wij', nooit 'ik'.

Je bent alleen maar verbitterd omdat je alleenstaand en je 'wij' kwijt bent, zei ze tegen zichzelf, terwijl ze over het erf naar de berging liep waar de bakbrommer stond. Hij startte alsof hij net een onderhoudsbeurt had gehad. Een oude getrouwe die gewoon werkte, zoals oude spullen dat meestal doen. De bakbrommer riep veel herinneringen op. Toen haar vader er in de jaren zestig op reed, zaten Vega en Malin dicht tegen elkaar aan op de laadbak. Toen ze ouder werden, gaven ze elkaar een lift en toen haar vader op leeftijd kwam, reden ze hem ook. De bromfiets was een functionerende rariteit uit een tijd die Vega zich herinnerde als gelukkig en probleemloos, des te meer naarmate ze ouder werd.

De regen kletterde tegen het dak, terwijl Vega de tassen waar ze de boodschappen in zou doen op de laadbak van de bakbrommer vastmaakte. Storm en regen deerden haar niet en de zee gaf haar rust, hoe die er ook uitzag. Daarom wilde ze hier wonen. Midden in een landschap dat elke dag van uiterlijk veranderde, afhankelijk van of de zon scheen dan wel of de lucht bedekt werd met duisternis.

Een andere reden waarom ze op het eiland wilde wonen, waren de mensen. Vandaag wist ze dat Pettersson en Laban Larsson de boten in de haven stormvast zouden maken, niet alleen hun eigen boten, maar ook de boten ernaast. Ze had niet gevraagd of ze wilden helpen om haar boot stormvast te maken en niemand had ook gevraagd of ze hulp nodig had om haar

boot vast te maken. Men deed het gewoon, want zo ging dat hier op het eiland. Plotseling zat de overtrek erop, ook al was ze het zelf vergeten. Je kon niet egoïstisch zijn als je op een eiland wilde wonen. Op een eiland was het alle hens aan dek. Toch was het vooral de afgelegenheid die haar aantrok. Niemand stoorde je onnodig en je werd op een manier met rust gelaten die in de stad niet mogelijk was, waar iedereen aan je stond te trekken en te duwen. In de stad had ze nog nooit een kruiswoordpuzzel af kunnen maken zonder dat ze door iets onderbroken werd. Hier kon ze er probleemloos meerdere achter elkaar oplossen. De bewoners van Koster hadden geen behoefte aan constant geklets. Je praatte als er iets te zeggen viel. Het was rustgevend en veilig. Daardoor kwam er ook niet zoveel onzin uit de monden.

In de bocht naar de aanlegplaats voor de veerboot remde ze af en zette de motor uit. Siv, de buurvrouw, kwam aangerend en Vega wist dat het gedaan was met de rust. Als je Vega niet kon bereiken, belde je Siv, die vanuit haar toren uitzicht had op de tuinen rondom. Zij had Vega zeker op haar bakbrommer zien weggrijden. Vega had op een rustig moment eens bedacht hoeveel huizen Siv in de gaten kon houden en was tot de conclusie gekomen dat het er minstens eenentwintig waren. Haar vader had altijd beweerd dat de toren illegaal was gebouwd, maar dat ooit dankzij de nieuwsgierigheid van Sivs moeder een brand vijf huizen verderop was ontdekt nog voordat de eigenaren dat gedaan hadden. Zij had zodoende het leven van een heel gezin gered en daarna had niemand het ooit meer gehad over de toren als een illegaal bouwwerk.

‘De meldkamer probeert contact met je op te nemen,’ hijgde Siv. ‘Je hebt je telefoon natuurlijk weer uit.’ Ze rilde en trok haar versleten vest om zich heen. Aan haar voeten droeg ze dezelfde klompen waar ze al jaren op rondliep. Ooit was ze getrouwd geweest, maar de zee had haar man genomen en sindsdien

was ze alleen gebleven. Soms nodigde Vega haar uit voor een kop koffie en die uitnodiging nam ze graag aan. Maar na een halfuurtje zag Vega dat Siv terug wilde naar haar toren. Ze had haar levensdoel gevonden. Ze wilde levens redden, niet rond-snuffelen.

‘De volgende keer zeg ik dat ik geen zin heb om je te zoeken,’ zei Siv.

‘Bedankt, Siv. Je bent mijn rots in de branding,’ zei Vega. Dat had ze inmiddels al vaak gezegd. En ze meende het. ‘Ik bel ze als ik thuiskom.’

‘Nee, je moet Linus nu bellen, want hij was het die me belde. Ik ben niet de loopjongen van de politie van Strömstad. Zelfs niet als het je zonen zijn die contact opnemen.’

‘Natuurlijk niet. Je hoeft er niet meer aan te denken. Bedankt. Ga naar huis en warm je op, en de volgende keer trek je je regenjas aan, beloof je me dat?’

‘Ik zal nooit meer achter je aan rennen, dat heb ik je toch gezegd.’

De waarheid was dat Siv blij was dat ze opnieuw het vertrouwen had gekregen om Vega te zoeken, maar ze had ook die inherente botheid waar Vega zich zo gemakkelijk mee kon identificeren. De korte antwoorden, de directheid die iemand die niet van het eiland kwam waarschijnlijk voor onvriendelijkheid aanzag. Dat was nooit de bedoeling. In andere delen van het land draaide men als een kat om de hete brij heen als men alleen een simpel ‘nee’ wilde zeggen, maar hier deed men dat niet. Dat was nog iets om van te houden.

Met tegenzin keerde Vega naar huis terug zonder dat ze boodschappen had gedaan. Acht gemiste oproepen zag ze toen ze op haar telefoon keek, allemaal van de meldkamer en haar collega's op het vasteland. Haar beide zonen hadden gebeld. Ze besloot eerst Linus terug te bellen, degene met wie Siv had ge-

sproken. Dan zou ze weten waar het om ging voordat ze contact opnam met de meldkamer.

‘Een groep kanoërs heeft een dode gevonden, een man, bij het boothuis van Rolf. Een patrouille is onderweg naar de haven van Strömstad en krijgt een lift van de reddingsbrigade naar het eiland, maar het gaat veel sneller als je er met de bakbrommer naartoe gaat en begint met afzetten,’ zei hij.

Vega keek rond in het halletje terwijl ze om meer informatie over de dode man vroeg. Waar had ze de dekens en het zeil gelegd? Had ze iets om over het lichaam te spannen? Had ze afzetlint?

‘Hoe is hij gestorven?’

‘Moeilijk te zeggen, maar de mensen die het lichaam hebben gevonden, zeggen dat hij ongeveer vijfendertig jaar oud is, een strop om zijn nek heeft en dat zijn kaak uit de kom lijkt te zijn.’

‘Bah. Oké, ik ga er meteen naartoe.’ Daar. Ze pakte wat ze nodig had van de plank en stopte het in een Ikea-tas die aan een haak hing. De hoofdlamp, die in de bovenste la van haar bureau lag, stopte ze in de zak van het vest dat ze onder haar regenjas droeg. Ze was er klaar voor.

Linus haalde diep adem. ‘Mama.’

‘Ja?’

‘Wees voorzichtig.’

‘Dat weet je, lieverd.’

De veerboot tussen Nordkoster en Sydkoster, dan twintig minuten rijden over een hobbelige weg, en dan was ze er. Ze parkeerde bij het bezoekerscentrum Naturum en holde tussen de boothuisjes door naar de steiger, waar ze rechts afsloeg.

Het lichaam lag een stukje van het water af, bij Rolfs boothuis, helemaal aan het einde van de steiger. Er was geen twijfel mogelijk dat de persoon dood was. Terwijl ze mensen vroeg om

achteruit te gaan, keek ze naar het lijk. Ze hoorde het gefluister. 'Fredde. Het is Fredde.'

Ze hadden gelijk. Het was Fredde. Kleine Fredde, de jongen die bij hen had willen wonen toen hij klein was, die zijn moeder had verloren en wiens vader Rolf daarna zelden nog nuchter was geweest.

'Achteruit, er valt hier niets meer te zien,' zei ze beslist.

Ze trok een paar wegwerphandschoenen aan en zou willen dat ze naast het lichaam op haar knieën kon gaan zitten, maar ze wist dat de technische recherche gek zou worden als ze te dichtbij kwam. Maar er was geen twijfel mogelijk dat iemand Fredde had omgebracht. Ze zag, ondanks de afstand, dat hij een behoorlijke klap op zijn hoofd had gekregen. Om zijn nek zat een touw, precies zoals Linus had gezegd. Waar kwam de wond aan het hoofd vandaan? Was hij zo hard op de stenen terechtgekomen dat hem dat fataal was geworden? Of was hij gewurgd? Het was niet aan haar om dat vast te stellen, maar ze kon het niet laten om te speculeren. Wie had Fredde dit aangedaan?

De regen werd steeds heviger, dus ze kon maar beter opschieten met haar taak: het lichaam en de omgeving zo goed mogelijk veiligstellen.

'Hoi. Hoelang moeten we hier nog blijven staan?'

Bij de vraag die in het Noors werd gesteld keek ze op van de Ikea-tas. Iets verderop stonden vier mensen dicht bij elkaar die er behoorlijk verkleumd uitzagen. Ze had ze tot nu toe niet gezien. 'Hebben jullie hem gevonden?'

Ze knikten alle vier.

'Hebben jullie hem zo gevonden?'

'Ja,' zei dezelfde man die haar aandacht had getrokken. 'We hebben niets aangeraakt, maar zijn dichtbij gekomen om te kijken of hij nog leefde.'

‘Ik moet zo meteen met jullie allemaal praten, maar ik denk dat jullie naar het hotel moeten gaan om op te warmen,’ zei Vega. Ze zouden toch alleen maar in de weg staan als de patrouille kwam om de plek af te zetten.

Ze probeerde geschikte plekken te vinden om het zeil vast te maken en zag dat als ze het ene uiteinde bij de ingang van het boothuis vastmaakte, ze het andere uiteinde aan de boom een eindje verderop kon vastmaken. Dat moest maar volstaan tot de eerste patrouille kwam. Terwijl ze bezig was, wierp ze een blik op Fredde. Zijn bleke haar had altijd rechtop gestaan en was nooit te kammen geweest. Grote, vriendelijke, helderblauwe ogen, die naarmate hij ouder werd iets wantrouwends in de blik hadden gekregen.

Vega onderdrukte haar onbehagen en dwong zichzelf professioneel te blijven. Dat was moeilijk, want dit kwam dichtbij. Erg dichtbij.